

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barceloná, cada trimestre Espanya, 3 pessetas.
Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 5

INVERSIÓ DE PAPERS

- Senyor ministre: Els estudiants, constituïts en tribunal d' examens, han acordat concedirli aquesta carabassa. Prèngulla y guárdisela, que ben guanyada la té.

Domingo Beste

LA JUNTA GENERAL DEL ATENEO

—¿Qué es aixó que hi ha á Llotja, guardia?
—Por el llenguache que usa la machoría, yo supongo que será un meeting de carreters.

HISTORIA DE UNA QÜESTIÓ

Desde 'l 25 de mars en que 'l Sr. López, en defensa de la seva dignitat ofesa, hagué de castigar la insolencia del Sr. Cullaré en la forma que coneixen els nostres lectors, fins al 8 d' abril, en que 'l redactor d' *El Diluvio* intentá pendre venjança, en la forma que relatarem, medfan nou días justos y cabals. Tot aquest temps li ha sigut necessari al brau Cullaretas pera tractar de posarse en regla ab els seus amos que l' havían amenassat ab expulsarlo de la redacció si no donava una prova de valentia.

Perque 'ns consta d' una manera positiva que li havían exigit un acte de valor, baix pena de perdre 'l pa de la familia. Aixís ho manifestá ell mateix al dibuixant Sr. Llopart, quan intentá ferlo servir d' intermediari ab el senyor López, ab la peregrina pretensió de designar dos personas per banda que resolguessin la qüestió per medi d' un arbitratje (III). Per lo vist, el brau Cullaretas, pera quedar una mica bé ab els seus amos y salvar els cigrons, que era lo essencial, se contentava ab un' acte, en la qual el Sr. López, compadit de la seva situació apurada, li vingüés á dir poch més ó menos:—«Dispensi y perdoni, senyor Cullaré: els arguments que contra vosté 'm vaig veure obligat á emplear el día 25 de mars quedan totalment retirats: vosté es una persona digníssima.»

Entre un acte de valor y un' acte de satisfacció; entre una solució mascula y una solució femella, l' intrèpit redactor d' *El Diluvio* preferia l' última, creyent que li bastaria pera desarmar l' enuig dels seus amos y conservar las vessas.

Entaulant negociacions, aspirava ademés á conseguir un altre resultat, digne de la mónita diluviesca. No una, sino moltas vegadas, *El Nét de D.ª Salvadora*, en l' ardor d' una polémica escandalosa de las que sol armar ab tanta freqüencia, ha vist en perill el seu terrat de vidre, y llavors ha practicat gestions particulars pera contenir la furia del adversari. En aquests cassos may li falta la intervenció d' un bon amic, que unas vegadas se diu Hurtado y otras vegadas se diu Urrecha. La demanda d' un arbitratje proposada per l' interfecte obeheix sens dupte al càlcul de que *LA ESQUELLA*, al relatar lo sucehit el día 25 de mars, al rebatre las baladronadas, las intemperan-

cias y las falsetats ab que *El Diluvio* doná compte de la ocurrencia, no ho fés massa fort. D' aquesta manera, lo que 'l brau Cullaretas perdía com á valent, ho guanyava com á diplomàtic.

Pero si 's feu aquest càlcul equivocat, prompte hagué de sortir del seu error. En *LA ESQUELLA* quedá consignada puntual y fidelment la bellaqueria de qui alsa 'l gallo, reb, y fuig cridant: *cobart, coburt*; de qui, faltant á la veritat, diu que 'l seu agressor s' ha valgut del auxili d' altres personas; de qui pretén convertir un acte de justa y legitima dignitat en una acció ignoble de *matonisme*.

Per aixó 'l brau Cullaretas, després de la publicació del article «Una explicació» quedava en pitjor situació que avants. *El Nét de D.ª Salvadora* hi hagué un temps que tingué un redactor escupidera; desd' ara anava á tenir un redactor cap de turch. En aquest punt, la por del brau Cullaretas era justificada. Com qu' en aquella casa may se troba al responsable dels agravis que s' infereixen á tort y á dret, el pobre Cullaretas corria perill de quedar convertit per sempre més en el burro dels cops.

Sols per aixó valia la pena de que li conservessin la plassa. Ab un director de palla pera respondre davant dels tribunals de las injurias inferidas als particulars, y ab un redactor destinat á rebre totas las trompadas dels ofesos ¿quí més felís y tranquil que *El Diluvio*?

Pero 'l brau Cullaretas no s' hi podia resignar á que se li estovessin els cigrons per un sistema semblant al que emplean els matalassers pera estovar els matalassos. Li exigían que sigués valent: que si no ho fos, á lo menos procurés semblarho. Y necessitá set días pera posarse *farruco*.

El passat dissapte feu una comanda als Srs. Hurtado y Busquets (aquest últim cunyat del Sr. Lasarte, actual propietari d' *El Nét de D.ª Salvadora*) pera que anessin á demanar una satisfacció al Sr. López. Tal era, segons sembla, l' encàrrech que 'la havia conferit el terrible Cullaretas. Pero considerant sens dupte 'ls punts que calia 'l seu representat en aquestas materias, no volgueren exposarlo á que, arribat el cas, hagués de ser valent per forza. Del camp del honor al camp del humor no hi ha més que una lletra de diferencia. Si 'ls Srs. Hurtado y Busquets reberen l' encàrrech d' actuar de padrins, hem de confes-

ABRIL

sar que ho feren en l'acceptació més pacífica de la paraula, procedint com a verídics padrins de batejar ó de confirmar, en pro d'una criatura.

En forma sempre correcta s'limitaren á tractar de obtenir una solució que deixés en el millor lloch possible al seu atortolat fillol. Sentim tenir de consignar que un lletrat tan expert y hábil com el Sr. Hurtado no trobés una manera mitj acceptable, no d'encarrillar, de plantejar sisquers una qüestió com la que motivava la seva visita. Bé es veritat que la tal qüestió, lo mateix en el fons qu' en la forma, no podia ser més irregular... porque ¿cómo posar nosaltres en bon lloch als qu' en tan mal lloch s' han colocat á sí mateixos? Espontáneament no hi havia medi decorós de ferho, com els que ho preferían no comensessin per reconèixer noblement que cometeren una solemne impertinencia al infernós á grat scient y per segona vegada un perfidió agravi. Y per imposició molt menos... si bé 'ns cal confessar que ni 'l Sr. Hurtado, ni 'l Sr. Busquets mostraren la més petita sombra d'imposició, ni tan sols de petulancia.

Resultat de la entrevista: que 'l valerosíssim Cullaretas quedá en la situació mateixa en que 's trobava, y que *El Diluvio* mantenía la seva llibertat d'acció.

¡Enhorabona! No podré dir may *El Diluvio* ni ningú que LA ESQUELLA haja posat trabas á n'aquesta llibertat, en tant que qu' n' fassi us, estigui á las resultancias.

Y en efecte: el *Nét de D.ª Salvadora* va ferne us en l'edició immediata, arremetent contra 'l Sr. López, y contra 'ls seus periódichs, y contra 'ls seus negocis editorials y fins contra el seu estil gramatical, ab un sens fi de infladas incongruencies, ab frases del bon gust y la cultura que caracteriza á tan distingida publicació y fins ab conceptes assòmbrinsels ab conceptes enmatlleuats.

Se veu que *El Diluvio* ha agotat ab nosaltres el seu repertori de vituperis, que aquesta vegada haja hagut d'anar á provehirse de projectils fora dels seus arsenals. ¿Y ahont va anar? Ell mateix ho proclamava en la primera ratlla de la seva diatriba: va anar á sumergirse en el clavagueró asquerós de la gent de bé, pactant ab ell (era lo que 'ns faltava veure) una especie d'aliança ofensiva y defensiva contra LA ESQUELLA. ¡La clavaguera y 'l clavagueró al últim s' han trobat! Ara sí que podém dir: «Deu els cría y ells s'ajuntan.»

Avuy que tan amichs s' han fet y tan disposats se mostran á prestarse mutua ajuda, no estaré de més recomenar á *El Diluvio* que furgui y remeni en el clavagueró, y no li será difícil trobar entre 'l munt d' asquerositats que 'l embussan, els carinyosos píropos que dirigí un día á Mossén Pere, al mateix Cullaretas y á casi tots els redactors del *Nét de D.ª Salvadora*. Per rigurós torn poden aquesta tombarse sobre la casta otomana que decora la seva redacció y anarse recreant en la lectura de aquellas clásicas páginas, cobrant forsa, energia y dignitat, dignitat sobre tot, per emprendre y sostenir las sevas campanyas moralisadoras.

Per lo que toca á nosaltres estém á prou altura pera que puguin arribarhi las grapsades de llot del clavagueró, per més que quins las disparin siguin els *Néts de D.ª Salvadora*. No 'ns tocarán pas, y

en cambi ells s' acabarán d' embrotar las mans.

Tothom ens coneix, y farà feyna inútil qui tracti d' enagenarnos el favor del públich ab astucias ridículas de botigueret gelós, envejós y tronat. Si aquells á qui no deixém dormir tinguessin coneixement de la tirada de nostres senmanaris, que deixa molt enera la dels seus paperots infamatoris, veurían que la guerra desesperada que 'ns han fet, més ha servit per enfortirnos que per debilitarnos.

Pero no hem de fer ponderacions de botiguer que no escauben á la nostra dignitat. Nasquerem honradament, ab els nostres propis recursos y sense tenir que acudir als fondos de societats de crédito més ó menos *salvadoras* que tiraren per portas y sumiren en la miseria á centenars de famíllas. Ab honradés hem viscut sempre, del nostre treball exclusivament, ab el cap dret y 'l cor net, sense que may ens haja sigut necessari sostenir *propietaris de palla*, per eludir determinadas responsabilitats judicials de carácter pecuniari. Y si haguéssim de morir—que n' estém molt lluny—honradament sucumbiriam, resignats ab la nostra sort, y sense que s' hagués donat may el cas entre nosaltres, de haver recullit una herencia, ab més ó menos habilitat preparada, pera tapar una insolencia póstuma.

¿Pot dirho tothom així?

Quisigui confrare que prengui candela.

Y ara aném ja á relatar lo ocorregut la nit del dilluns, que será eternament memorable en els anys diluvieschs. Molt ha tardat 'l heroich Cullaretas á decantarse pel cantó de la bravesa; molt li ha costat de rompre la dura closca del ou; pero al últim hem de reconèixer y pro'lamar que n' ha sortit fet un héroe d'epopeya, tan gran, tan admirable, tan assombrós, que sols ell mateix es digne de cantar sas propias hasanyas, conforme va ferho dimars en las páginas d' *El Diluvio*, ab una modestia, un comediment, y sobre tot ab un amor á la veritat, que li asseguran per *in eternum* no ja la plassa de simple redactor, que tenia en perill, sino la de Director del célebre *Nét de D.ª Salvadora*. Ja cal que 'l pobre Mossén Pere posi la barba en remull. Es impossible que pugui conservar per molt temps la direcció d' *El Diluvio*, á no ser que també s' decideixi cap á sas vellessas á decantarse pel cantó de la valentia. Al *Diluvio* necessitan valents. No ho perdi de vista y tingui per segur que 'l brau Cullaretas, aquest nou *Sigfrid* del periodisme, barceloní, acabarà per desbancar-lo.

Per supuesto, que 'l cant heroich que 's dedica á sí mateix l' autor de la extraordinaria hasanya del carrer de Pelayo, 'l degué escriure gratante 'l cos, perque més d' una 'n va rebre, quan tractá d' anar per llana, en la forma que aném á relatar.

Sortí de casa seva 'l Sr. López, á tres quartas de deu de la nit, com té per costum tots els días, dirigintse, després de sopar, al seu establiment. Per pura casualitat, cosa que no succeeix de cada cent nits, una, anava acompanyat del Sr. Roca y Roca, que viu á no molta distancia del seu domicili. El Sr. López portava, com té per hábit, un bastó de passeig; el Sr. Roca anava ab las mans completament lliures. Al sortir de la Granvia atravessaren diagonalment la

Temps de brisas, temps d'olors,
mes de glórias, mes d'amors.

Plassa de la Universitat, guanyant l'acera per davant del cafè que porta'l nom de la Plassa, y anaren seguint pel carrer de Pelayo, conversant y sense recelar res. Al trobarse una vinticinch ó trenta passos més enllà del cafè, quatre galifardeus, entre 'ls quals s'hi contava l'heroich Cullaretas, ab el bastó alsat, per darrera, sense donar ni una veu, atacaren al Sr. López, descarrgantli un cop sobre'l sombrero. El Sr. López se girá contra ells, embestintlos y repartint bastonadas, fins arribar davant del cafè de la Universitat. El bastó se li esmunyí de las mans al rebotre sobre'l cos de un dels agressors. Y quan per continuar la defensa de la seva persona s'havia apoderat de una cadira del cafè, se trobá ab que aquells quatre valents havían desaparegut com si se'ls hagués tragat la terra. Y fugiren tan esparverats, tan fora de tino que un d'ells derribá á una pobre dona qu' exhalá grans crits, y fugí sense detenirse á alçarla de terra, en compliment de un deber humanitari.

Aixís es com se portaren el terrible Cullaretas y 'ls tres valents de lloguer presos al seu servey ab l'encàrrec de agredir á un home, de nit, per l'esquena, sobtadament y sense prevenirlo. Els agressors, essent quatre com eran, fins essent dos, com preten l'heroe de la haassanya, podían haver descalabrat al Sr. López, tal fou la forma repentina, premeditada y alevosa de l'agressió. Afortunadament l'únic que rebé dany fou el sombrero. Tres duros pel sombrero.

El cant ditirambic qu' en llahor de la seva improvisada valentia suscritigué en *El Diluvio* 'l bravíssim Cullaretas, es un teixit d' embusterías. Poden respondre de la veritat de la nostra versió las personas que presenciaren el fet, que durá apenas un ters de minut y, entre ells el dueny del cafè. Si l' intrépit Cullaretas tracta de continuar exercint de *matón*, que no ho creyém, será precis qu' en lo successiu augmenti la seva companyia ab la de un notari, que dongui fe dels seus grans explets. No fos cas que 's perdessin pera l' Historia.

Menteix quan diu que 'l Sr. Roca y Roca portava bastó. D' haverne portat, hauría complert, com sab cumplir en tots els cassos de la vida, ab el seu deber. Menteix igualment quan diu que sols anava ab ell un company de redacció: els agressors, á més d' ell, eran tres, y tots tres de mala fatxa, pero cobarts com ell. Menteix quan afirma que va cridar al Sr. López pera que se li girés de cara, essent aixís que 'l primer avís que li doná signó un cop sobre'l barret l'únic que alcanzá 'l senyor López. Y per consegüent menteix quan insinúa que va deixar-lo fet poch menos que un *Ecce Homo* (1).

(1) No ha d' extranyar á ningú que tractém d' embustero al farsant Cullaretas, quan s'hi tracta á sí mateix en el següent párrafo de la seva ressenya:

«Dejó pasar los verticuetos que ofrecen los jardines y plaza de la Universidad para agredirle, y cuando los dos sujetos embocaron la calle de Pelayo alejé á mi compañero á bastante distancia y, dirigiéndome á la pareja, llamé á López por su nombre. Se volvió éste, y cuando le tuve en frente le descargué un garrotazo donde radica toda su savia intelectual, en su tenso cogote.»

De testimoni de alguna de las sevas embusterías, y testimoni irrecusable, pot servir el Sr. Hurtado. A *Eldorado* 'l trobá 'l Sr. Roca y Roca, que aná al teatro á veure l'estreno de *L'adversario*. Digui 'l Sr. Hurtado: «Portava bastó 'l Sr. Roca y Roca? Terminada la funció, sortiren junts, y parlant del fet arribaren al siti mateix ahont aquest havia ocorregut. Per cert que 'l Sr. Hurtado manifestá 'l concepte que com á valent li mereixia en Cullaretas. Lo menos que digué es que creya que 'l havían inflat. Mentres en sixó estavan el Sr. Hurtado y 'l Sr. Roca, volgué la casualitat que passés per allí el senyor López, que anava á retiro. El Sr. Hurtado 'l va veure, hi va parlar. Digui s'ab tota llealtat: ¿va observar en ell cap síntoma de que hagués suferit la més mínima alteració, no sols la integritat de la seva persona, sino la tranquil·litat del seu esperit?»

Probablement en aquells mateixos instants, el seu fillol, gratantse 'l cos adolorit, estaria escrivint las sevas propias haassanyas, á falta d' altre cronista que pogués ferho, perquè 'ls tres galifardeus que 'l acompanyavan no deuen saber de lletra. La seva valentia está consagrada per ell mateix. ¡Honor als valents modestos, sobris y comeditos!

Si 'l *Diluvio* está satisfet del intrépit Cullaretas, nosaltres també. Ja pot conservar-li la plassa de redactor vitalici: se 'l ha guanyada dos vegadas y sempre de igual manera: ab las camias y ab la llengua.

Y si no 'n te prou ab otorgar-li la ventajta material de la conservació dels cigrans de la familia y vol afavorir-lo ab una distinció honorífica, pot crear 'l ordre del *Mérit rufianesch* y concedirli la primera creu.

Aixís quan tothom el vegi venir, li obrirá carrer, exclamant:

—Aquí passa el *tremebundo Cullaretas*, flor dels valents, desbravador de la gramática castellana y honor y gloria del *Net de D.ª Salvadora*.

GEOMETRÍA

Un mocador de seda 'm vas deixar perquè feya molt fret aquella nit, et vas sulfurar molt quan decidit al cap d' un xich de temps te 'l vaig tornar.

Un dia una paraula 't feu cremar, un dia 't vas cremar pel meu vestit, un dia perquè 't vaig parlar del llit també fins dalt de tot te vas posar.

Em renyas si al trobarte no 't dich res, rondinas si 't saludo ab compliments, un dia 'm vas renyar sens més ni més per fé una mica tart, molts poch moments.

De manera que l'imponderable Cullaretas ha trobat el sistema de descarregar una garrotada sobre'l clatell de un home qu' está girat de cara. D' aquest mateix tamany son totes las guatlías que li surten del cap al heroe impávit de la epopeya diluviesca.

O ELS EXTREMS SE TOCAN

¿Encare no compréus que jo y tú, Agnés,
som dugas ratllas llargas, divergents?
J. COSTA POMÉS

Solemnitats còmicas

¡Quina llástima que 'l senyor Lluch no estigui més gras, no sigui més nano y no gastí unas patillas ben espessas y ben pentinadas!

Creguim que, transformat aixís, ens resultaria una parodia de 'n Rius y Taulet, que n' hi hauria per llogarhi cadiras.

Perque, mirinse'l pel cantó que vulguin, lo únich que á don Gabriel li falta pera quedar convertit en un segón marqués de Olérdola es la semblansa física. En lo demás, ni una gota y un' altra gota. Els mateixos gustos, las mateixas aficions, la mateixa tendencia á la exhibició y, sobre tot, la mateixa mania de la *solemnitat*.

A deixar lo fer á n' ell, tot ho solemnisaria. L' arribada d' un personatge, la terminació d' un empedrat, l' obertura d' una cloaca, l' aprobació d' uns planos que no han de servir per res... tot lo que, vingués ó no vingués á tom, pogués donarli ocasió pera fer sortir al carrer la *rossia* vestida de gala y motiu pera passejarse una estona en cotxe descubert per entre las apretadas filas dels admirats ciutadans barcelonins.

Peró lo que últimament se li ha ocorregut ab l' assumpto del carro, es ja lo que 'ls francesos ne diuen *le comble*.

¿No la saben l' historia?

No han vist res més solemnement graciós.

En vista del deplorable aspecte que 'ls carros dels escombriayres ofereixen y complint un acort del Ajuntament, l' arquitecte municipal trassa un projecte de carro modelo, y quan el constructor el té ja llest, el presenta al arcalde.

—Senyor Lluch, aquí té 'l nou carro pera las escombriayas. ¿Li sembla bé?

—Ja ho crech!

—¿Veú? Es de ferro. Estirant aixó, queda oberta la tapa...

—¡Magnífich!

—Y deixant anar alló, queda herméticamente tancat.

—¡Admirable!

Y sense pendre's la molestia de meditarho siquera un parell de minuts, exclama ple d' entusiasme:

—Aquest carro no 's pot posar en circulació aixís com aixís; es precis inaugurar lo d' una manera solemne.—

¿Per qué? El senyor arcalde no ho ha explicat, pero segurament deu ser... perque sí.

O tal vegada será perque s' haurá fet aquesta reflexió:

—Italia y Suïssa han inaugurat el túnel del Simplón... ¿Quín inconvenient hi ha d' haver en que nosaltres, dintre de la nostra modesta esfera, ja que no podém inaugurar un túnel, inaugurém un carro?...

¿Que un carro no es un túnel? No hi fa res. Tot dependirà de la solemnitat que donguém al acte de la primera sortida.

Y la *solemne* inauguració del carro de las escombriayas ha quedat decretada.

Que m' escalibin si atino en qué pot consistir tal solemnitat, ni cóm s' ho arreglará l' arcalde de real ordre pera que lo qu' ell pretén que sigui un acte serio no resulti una moixiganga ridícula.

¿Intentará potser celebrar una sessió al Saló de Cent, ab assistència del carro y de tots els escombriayres de la Creu Coberta?

¿Tractará de convocar un certamen literari, oferint premis als poetas que millor cantin las excelencias del sistema inodoro y la superioritat de las portas de ferro sobre las estoras de *lancee*?

¿Projectará tal vegada invitar á la inauguració als arcaldes de tot Catalunya pera que s' extassihin davant de las sevas estupendas iniciativas?

¡Quí sab! D' un temperamento tan solemne y tan teatral com don Gabriel se 'n pot esperar qualsevol cosa.

Signi lo que sigui, no deurém tardar gayre en saberho.

¡Que la Verge del Pilar de Zaragoza, per agrahiment á n' alló de la vara, l' ilumini!

A. MARCH

PRINCIPAL

Nuestra juventud de 'n Cepús es un' obra nova que s' está representant á París ab un éxit extraordinari. S' ha

PATINANT

deagrarhir á l' empresa del senyor Palencia l' haverla donada á conèixer tan prompte. La producció s' ho mereix, y l' públich aixís ho ha reconegut ab els seus aplausos.

Capús es un digne continuador de Dumas fill; menos brillant en la frasse, pero tant intencionat com ell en el desarrollo de la tesis, y sobre tot, molt mes actualista.

En *Nuestra juventud* planteja l' cas d' una dona casada y sense fills qu' està á punt de caure, víctima del tedi, y que á la ff's rehabilita adoptant resoltament á una filla natural del seu marit. Al efecte, afronta ab valentia tots els prejudicis socials, y vens tots els obstacles familiars opositos á sa generosa pretensió.

L' obra té un sens fi de escenas hermosas, admirablement conduhidas y desarrolladas, y apareix coronada ab un desenllás enternidor.

El desempenyo molt acceptable, distingintse de una manera especial la Srta. Blanco, que deu reputarse avuy com la primera dameta ingénua del teatro castellá.

ROMEA

¡Tóquila, Sr. Creubet!
Escriure dos obras y alcansar dos éxits, l' últim si cab superior al primer,

—Hé caygut, bellas amigas!..
—¡Cóm ho farém!
No sempre hem de ser nosaltras
las que cayguém.

otorga en qui tal conseqüeix, la consideració envejable de autor no ja sols d'esperansas legítimas, sino de positives realitats.

Clavor de crepuscul es un drama en un acte que casi no té pero. L'assumpto, magistralment condensat, se desenvolupa ab naturalitat pasmosa, produint ab sa mateixa senzillesa una intensitat d'efecte extraordinaria. Pocas obras hem vist qu' en aquest punt l'aventatjin. El públic entra en l'acció plé d'emoció vivíssima.

Indubtablement l'autor, enemich d'improvisar, concebeix y elabora pacientment y á tota consciencia, y es de justícia dir que si s'ha d'esforçar, ningú com ell sab amagar l'esfora. Així, aquell tros de vida que presenta, aquella verdadera y gran tragedia de caràcter domèstich, adquireix la palpitació, el color y l'relleu de la verdadera realitat, depurada per un art superior.

El teatro catalá pot enorgullirse de possehir una nova y rica joia... y lo que val més, un autor nou, consagrat ja per dos grans èxits d'aquells que fan una reputació.

En la execució de *Clavor de crepuscul* se distingiren la major part dels actors, encare que algú—el Sr. Oodina, para ser més clara—hauria de recordarse tot lo menos possible de que fa comèdia. Molt bé la Sra. Llorente, admirable la Srta. Morera, y en bon lloch tant el Sr. Rojas com el Sr. Barbosa, com també 'l Sr. Daroki.

A n'aquesta classe de produccions, serias, valiosas y sinceras, deuría otorgar la preferencia, ja que no la exclusiva, la Direcció del *Teatro catalá* pera ferse digna del títol que ostenta.

NOVETATS

Un eco dels concerts del pianista Saüer.

—Es el Kuroki dels pianistas.

En efecte, en un japonés fet y pastat, y per la manera de tocar el piano un valent y un triomfador.

Dimars se doná 'l primer concert Lamoureux. La màgica batuta d'en Chevillard actuant sobre una orquesta homogènea y equilibrada, com la que més pugui serho feu maravellas d'execució agermanant el primor, la justesa y 'l sentiment artístich. ¡Sembla impossible la perfecta fusió de tants elements y l'esbatech uniforme de tantes ànimas! Totes las pessas del escullidísim programa foren aplaudidas ab gran entusiasme. Pera calmar el deliri del públich fou repetit el deliciós *Allegretto scherzando de la octava simfonia* de Beethoven.

En el concert del dimecres, compost també de un programa escullidísim, se renovaren en cada pessas las ovacions de la nit anterior.

¡Qué trist es que á Barcelona, per falta de disciplina artístich de protecció oficial ó quí sab si també d'esperit colectiu, ab tot y contant un número tan regular de professors escullits, no s'hagi arribat á organitzar sòlidament una orquesta de primera que segueixi las petjadas de la de Lamoureux ó de la berlinesa. Tantas quantas vegadas s'ha procurat realisarho, ha fracassat la tentativa! La desgracia ens persegueix tant en art com en tot lo demés.

CATALUNYA

La encisadora Mariani, el conciensut Paladini y tot el personal de la companyia de que forman part, han renovat á Barcelona una vegada més las fruicions artístichas que proporciona una execució qu' en molta conceptes pot citarse com á modelo.

Ja no son els consabuts *duecenti* 'ls parroquians de la *troupe* italiana: el teatro s'ompla tot sovint, y no 'n vulguin més d'interés, d'atenció y d'aplausos per la part del públich.

Dimars s'efectuá 'l primer estreno de la temporada ab *L'adversario*, d'en Capus y Aréne. Rigurosament l'obra no era nova pels qui 'l estiu passat la vegerem representar per la companyia de la Pino.

Els italians li donaren una interpretació exhuberant de vida y plena de color y de relleu, sense perdre may de vista las exigencias de la naturalitat més pura. Lo que fan no es representar un' obra; es viurerla.

També en ells tenen alguna cosa que spendre, sino tots, alguns de nostres actors, que quan pretenen expressarse ab vehemencia sembla que cantin, y quan volen parlar ab naturalitat, sembla que resin. Generalment treballan com uns autómats, com si al reproduhir un tipo, l'encarnació del mateix, no 'ls hi sortís de dintre.

N. N. N.

LAS OBRAS CORPORALS

V. — RESCATAR ALS CAPTIUS

Volguts confreres y germans meus:

Totas las biblias y tots els Deus desde 'ls catòlics fins als jueus (podéu pujarhi ben bé de peus) tenen per obra de caritat, de gran influencia contra el pecat, rescatat als pobres que ha captivat ab sas cadenas la humanitat.

¡Oh, quina pena fan els captius ab sos clams fondos tan afflictius! Per poch que 'n fossiu, de compassius, vos desviurau per aquests vius.

El gran Stoessel, el coronel, Pujol, en Tófol Colón y aquell señor Cervantes á Don Miguel que fué cautivo també en Argel; tots us podrien donar rahó de si al *es'aro* s'hi dona bó.

¡No 'n feu la proba, germans meus, no;

y que us ne guardi Nostre Senyó!

El captiveri dels catalans

y dels bohemis y d'ls normands,

dels irlandesos y... els capellans

(quin captiveri més gran, germans!

Quan una monja fuig del convent,

noranta voltas de cada cent,

es per la culpa d'aquest jovent

que li rescata l'enteniment.

¡Oh, quin escàndol, quin disbarat!

—diu allavors la societat —

¡Una enclaustrada que s'ha escapat!

¡Una monjeta que fuig del plat!

L'amor rescata, si tant convé

fins las captivas que Dau reté...

¡Don Juan Tenorio va fer molt bé

fent ab la monja lo que va fé!

FRA NOI

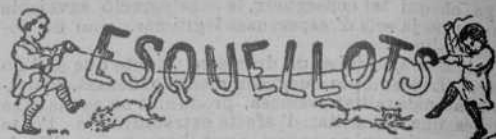

CENTENARI DEL QUIXOT

Concurs festiu de LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

Llista de las composicions rebudas

1. Sancho Panxa, Governador de Barcelona. Lema: Barcelona es bona si la bossa s'ona. — 2. Don Quijote a la Ciutat dels Comtes. Lema: Archivo de la cortesia. — 3. Don Quijote en Barcelona. Lema: ¡Dígalshi al! — 4. Dibuix. Lema: *Nadie las mueve*, etc. — 5. Dibuix. Lema: ¡Donell aygal! — 6. Sanxo Panxa, Consol d'Espanya. Lema: Tant aquí com al Masnou... — 7. Sanxo, Governador. Lema: *Hoy más mal en la aldehuela que se suena*. — 8. Sanxo Panxa en el Govern civil. Lema: ¡Memento homoi! — 9. Don Quijote de Vallcarca. Lema: ¿En Roca Guinard era 'n Perot lo padre? — 10. ¡Pobre Quijote, hont t'has ficat! Lema: ¡Visca Catalunya! — 11. Sanxo Panxa, Governador de Barcelona. Lema: Hostes vingueren... — 12. Dibuix. (Sense lema). — 13. Don Quijote en la Barcelona actual. Lema: Cent pessetas. — 14. Sancho Panxa, Governador. Lema: ¡Ya sé quién d'cest! — 15. Don Quijote a Barcelona. Lema: En un lugar del Ensanche... — 16. Sanxo Panxa, Governador de Barcelona. Lema: «No te ciegne la pasión propia en la causa ajena». — 17. ¡Sanxo Panxa! Lema: ¡Va caure! — 18. En Sancho Panxa, Governador de Canprosa. Lema: Al buen callar llaman González Rothwos. — 19. El pare de Sanchica. Lema: ¡Pobre home! — 20. Don Quijote en la Barcelona actual. Lema: ¡Via fora! — 21. Don Quijote del Pla del Os. Lema: Den, Patria, Rey y agua calenta. — 22. Sanxo Panxa al Pla de Palacio. Lema: «Yo os juro a fe de pobre hombre, que más estoy para bizmas que para pláticas». — 23. Dibuix. Lema: Mòins de vent a duro el cent. — 24. Sanxo Panxa Excelentísim senyor. Lema: ¡A un hay patria, Veremundo! — 25. Sanxo Panxa, Governador de Barcelona. Lema: *Ht de pu...* — 26. Don Quijote Catalanista. Lema: ¡Bon con de fals! — 27. Sanxo Panxa Contenta. Lema: ¡Quin governador! — 28. Sanxo Panxa, Governador de Barcelona. Lema: *Mutua e pp rum*. — 29. Sancho Panxa, Governador civil. Lema: «Si no se dejan ver, déjense sentir, dijo Sancho; si no díganlo mis espaldas». — 30. Don Quijote en Barcelona. (Dibuix). Lema: Qui xotis mes. — 31. Don Quijote ha ressucitat. Lema: De més verdas se 'n maduran. — 32. Sanxo Panxa al Govern civil. Lema: Barataria bis. — 33. Quixoterias. Lema: ¡Vingan octavas reals! — 34. En Sanxo refraner. Lema: Quina vinya, aixó de la Higienel. — 35. Dibuix. Lema: Tot podria ser. — 36. Sanxo Panxa, Governador de Barcelona. Lema: El buen gobernador, la pierna quebrada y en casa. — 37. Sanxo Panxa, amo de Barcelona. Lema: Benvingut sia. — 38. Sanxo Panxa, Governador de la insula barcelonina. Lema: Seguidillas. — 39. Don Quijote de la Manxa. Lema: ¡Gloria a Cervantes! — 40. El Quijote y la Dulcinea. Lema: ¿Dónde estas, señora mía, que no te duele mi mal? — 41. Dibuix. Lema: ¡Valámé Dios! — 42. Sanxo Panxa de la Manxa, qui governa els dits s'enganxa! Lema: Cent pessetas fan vint duros. — 43. Don Quijote en la Barcelona moderna. Lema: Ramblejan. — 44. ¡Salve Don Quijote! Lema: *Hoss mal*. — 45. L'automòbil de 'n Sanxo. Lema: Quien busca el peligro, perece en él. — 46. Sanxo Panxa, Barceloní. Lema: *L'ovra povera dei cantoni*. — 47. Dibuix. Lema: Samatruquis. — 48. Sanxo Panxa al frente del Govern civil. Lema: ¡Volta! — 49. En Sancho Panxa, gobernadó. Lema: de la insula... qué dich... de la insula barcelonina. — 50. Don Quijote en Barcelona. Epoca pre-ent. Lema: Thyo hasta la muerte. — 51. Don Quijote de la Manxa en Barcelona. (Sense lema). — 52. Sanxo Panxa, Governador de Barcelona. Lema: Altra feyna hi ha que ballar ab elásticos. — 53. Després de tres segles. Lema: La cort dels genils amors torna a abraçar. — 54. Golgs en alubansa a San Xo Panxa 'n el Lluch, Rattle, Governador de Barcelona. Lema: Lletreta. — 55. Sanxo Panxa a Barcelona. Any mil noucents cinch. Lema: ¿Cent cinquanta versos? Si que res de non podré di. — 56. Visita de Don Quijote de la Manxa a la Barcelona actual. Lema: ¡Hello gallosi. — 57. Dibuix. Lema: Siempre. Sancho, lo he oído decir, que el hacer bien a villanos es echar agua en la mar. — 58. Entrada del Quijote en Barcelona. (Sense lema). — 58 bis. Dibuix. Lema: «Descortés caballero; mal parece tomaros con quien defenderse no puede.» Don Quijote i 'n part. — 59. Sanxo, Governador Boeceto de trasplantació al sigle xx. Lema: Anacronisme. — 60. Don Quijote a Barcelona. Fantasia en prosa. Lema: *So t'he dit*. — 61. Visita de Don Quijote de la Manxa a la Barcelona actual. Lema: No hi ha temps que no torni. — 62. Sanxo Panxa, Governador de Barcelona. Lema: ¿Romansos? — 63. Dibuix. Lema: Fiat lux. — 64. Visita de Don Quijote de la Manxa a la Barcelona actual. Lema: Quixotisme, Panxisme y Companyia. — 65. Dibuix. Lema: Finis Coronat Opus. — 66. Sancho Panxa, governador de Barcelona. Lema: ¡Visca l'amor lliure! — 67. Dibuix. Lema: Se m'ha acabat el temps. — 68. Dibuix. Lema: Verge del Pilar, deume una ajuda! — 69. Dibuix. Lema: El derritbo de 'n don Quijote. — 70. Lo Govern d'en Sanxo Panxa. Lema: Un somni.

Donem las gracias més cordials a totas las personas que ab motiu de la villana agressió del carrer de Pelayo, tan contraproduhent pels que la cometeren, ens han dirigit expressivas cartas d'oferta y solidaritat, unint els seus vots als moltíssims que personalment s'han formulat en la redacció de aquest senmanari.

Perdonin els que 'ns han escrit si per falta de temps no 'ls contestém individualment.

Pero consti que a tots per un igual agraheim l'interés que han demostrat per nosaltres, y dispénsin-nos si no podém acceptar el noble concurs que 'ns ofereixen. Tractantse de certa classe d'enemichs no es necessari.

¡Bé pels estudiants!

Aquesta vegada s'han unit sense distinció de idees ni de tendencias, y aquesta hermosa compacitivitat fá la seva forsa.

Si s'han proposat, com sembla, donar una bona

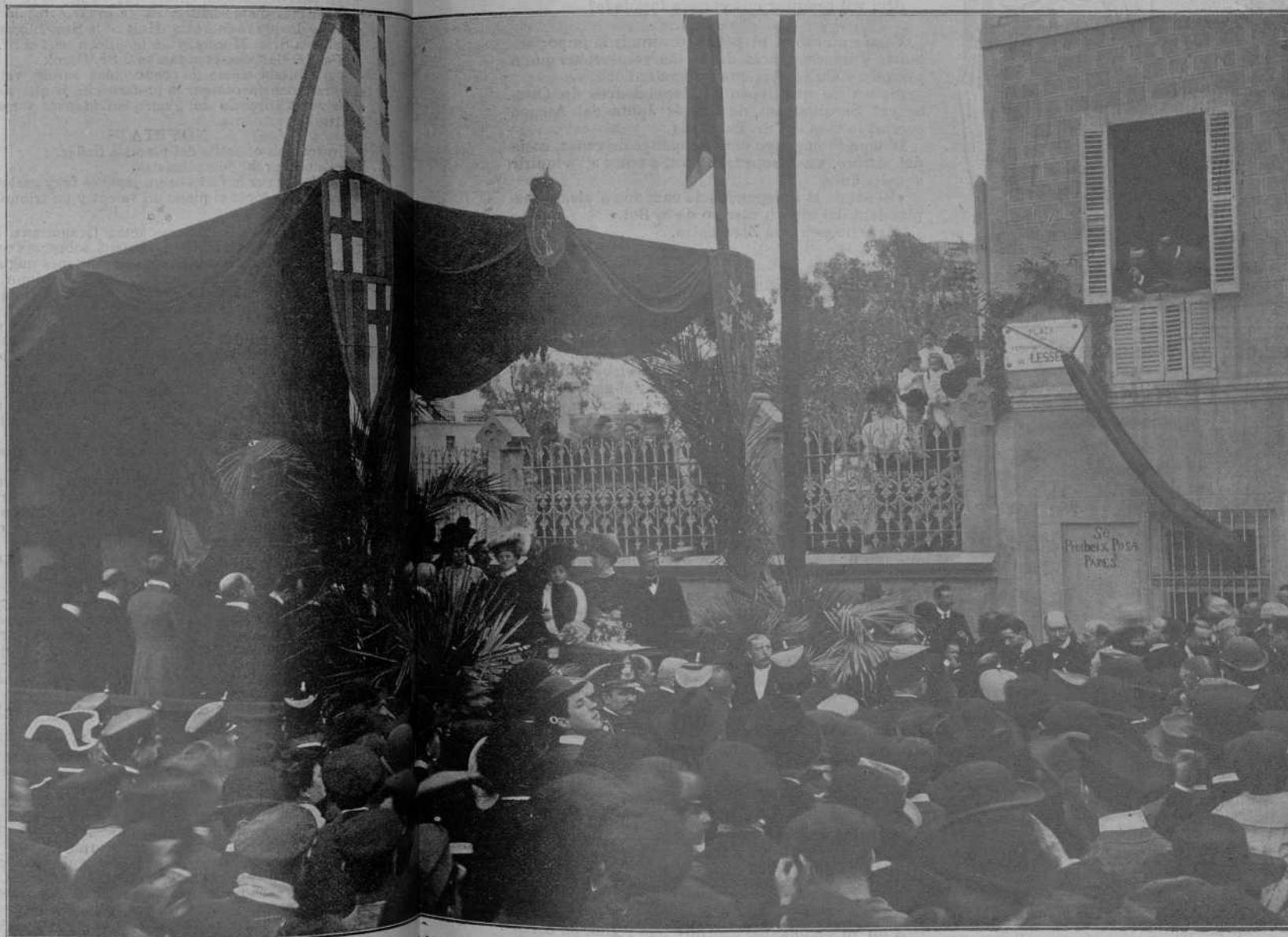
llissó al Ministre de Instrucció pública, estém segurs que ho conseguiran.

La qüestió en mal hora plantejada pel Sr. La Cierva afecta de una manera directa a la llibertat d'ensenyansa y recau principalment en perjudici dels escolars qu'estudían lliurement.

Es una injusticia coartar sas iniciativas, no permetent que cursin determinadas asignaturas de un grupo, cas de no haver aprobat totas las del grupo anterior.

¿Qué n'ha de fer el ministre, si es que las saben,

FESTAS CÍVICAS.—2 d' Abril de 1905

Acte del descobriment de la plaça que desde ara dona el nom de LESSEPS a l'antigua plassa dels Josepets.

SOL D' ABRIL

—Apa, apa, fora abrichs!

FILOSOFIA TABERNERESCA

TABERNA N.º 1

—¡Ay, Llorens! Se'm figura que si no plou aviat, s' assecarán las vinyas y us quedareu sense vi.

—No passeu ansia... ¡Mientras no s' assequi 'l pou que tinc allí al pati!...

y están en situación de acreditarlo degudament en els exámens?

Pero 'l Sr. La Cierva ha ficat la banya en un forat y li costará molt de tréurela. Son massa complicadas las banyas dels ciervos pera que al enganxarse, 's puguin bellugar ab desahogo.

De la solidaritat escolar, tan dignament manifestada ab energia pero sense desordres, ab rahóns, pero sense esbalots, ne participa, segóns sembla, tot el claustre universitari.

Ha fracassat per complert el propòsit del ministre de fer perdre curs als estudiants en huelga, que aquesta vegada son tots els d' Espanya. Qui ha perdut si no 'l curs, el temps y 'l plet, es el ministre. Volia actuar de rey Herodes y ha actuat de ignocent infant.

¿Quí vol comprar una cartera foradada?

Vostés no saben ni poden presumir la importancia y trascendencia de certas resolucions que á primera vista sembla que no van enlloch.

¿Saben de qué depén l' independencia de Catalunya? Senzillament, de que la Junta del Ateneo compri la casa del Sr. Parellada.

D' aquí l' empenyo dels companys de causa, socis del Ateneo, en atropellarlo tot, á truco d' adquirir aquella finca.

«El sol de la independencia catalana s' aleará resplandent del tétich carreró de 'n Bot.»

Aixís ho escrigué Zaratustra.

De la mateixa manera el sentiment católich de la capital de Catalunya está íntimament enllassat no ab las festas de la Senmana Santa, sino ab la cessació absoluta de tot el moviment rodant durant la tarde del Dijous y el mati del Divendres sants.

Aixís ho ha declarat el concili de bisbes de levita de l' ordre dels perdigots que tenen el seu asiento en la Casa Gran. Al intent de europeisar en aquest punt á Barcelona, s' han posat fets unas furias, saccejant en todas direcciones els sal passers empapats de verí.

Comvé tractar ab la deguda serenitat un assumpto que tant interessa á Barcelona, á la gran, á l' extensíssima ciutat dels nostres días, tan distinta de lo que fou fins á mitjans del passat sigle, quan vivia raquíticament opresa pel cinturó de las murallas.

Llavoras se comprén qu' en els dos días de Senmana Santa cessés tot moviment, que per altra part no era gayre considerable, prenent Barcelona l' aspecte inanimat de una ciutat morta.

¿Pero avuy?.. Avuy en que las distancias son tan enormes y las necessitats de la població tan grans y imperiosas, avuy, el mer fet de intentarho, constituheix un abús intolerable.

De la paralisació de tranvías y cotxes durant 24 horas, ne poden sobrevenir irreparables perjudicis. ¿Per ventura 'l Dijous y 'l Divendres sants no naixen criaturas? ¿Acás en semblants días el pobres malalts no han menester el auxilli facultatiu?

Y per altra part ¿l' anar en cotxe es un pecat mortal? Donchs els católichs que aixís opinin haurán de reconéixer que á Barcelona s' está pecant terriblement durant 365 días del any. ¡Vaya una ridiculesa!

..

A mí'm sembla, pel contrari, que l' anar en cotxe durant l' exposició dels sagrais, facilitaria 'l medi

cómodo de visitarlos, á molts persones xacrosas que no poden ferho pel seu propi peu.

Pero encare que no fos aixís: es sempre una impositió odiosa privar en un dia determinat al ciutadà creyent ó incrédul, d' utilisar el medi de locomoció que tingui per convenient y necessari.

La lley del descans dominical, feta ab el concurs directe de un gran número de prelats, circunscriu el descans al diumenje exclusivament. De manera, que á tenor de la Lley, el Dijous y 'l Divendres sants, no sols se pot anar en cotxe, sino que fins se pot treballar.

En aquest punt las prescripcions de las Ordenansas municipals han sigut anuladas per la Lley.

Queda únicament la part pintoresca. Pero aquesta no té cap importancia.

Si 'ls que invocan las velles costums, que las corrents del progrés modifícan ó avassallan, s' empenyan en viure com en els temps de la picó, allá ells; pero guárdinse de imposarse als que 's conforman gustosos ab las exigencias dels temps moderns.

Y si volen rabejarse ab amplitut, ubriagantse ab l' olor idiliaca de la farigola, vágíese'n á la montanya á fer vida de *perdigots silvestres*.

Dihen que *La Renaixensa* está á punt d' anarse'n al altre barri.

No ha volgut embolicarse ab els caciche de la política perdigotaire, ni ab els burgesos dels pinsans, y ara 'n sofreix las conseqüencias.

L' únic consol que 'ls quedarà als executors testamentaris del vell periódich será 'l de anarlo á enterrar al peu del Pi de las Tres branques.

Els vells de l' Iglesias, traduht al castellá ha tingut á Madrit un éxit

colossal. Era d' esperar. Las obras que valen se fan valer en totas las llenguas.

Durant la representació no s' escoltá més que una protesta contra 'ls que aplaudían, protesta que parí de un tal Sr. Zayas, jove diplomátich.

Zayas ab zeda... ó faldillas de seda. Ab un xich més el públich las hi aixeca.

Una mala noticia.

Els fornars han pujat el pa la friolera de set céntima el kilo.

—¿Els fornars de Barcelona?

—No, senyors: els de Madrit.

Pero es igual: ja poden suposar vostés que no tardarém gayre temps en tenir la *novetat* á casa nostra.

Aquestas *modas* s' escampan depressa.

PEL SENYOR LLUCH

L'arcalde tracta de donar solemnitat á la inauguració del nou carro pera recullir las escombrarias.

Ab aixó, un ball d' etiqueta á Bellas Arts, una funció de gala al Liceo y un tiberi de deu duros el cubert al "Colón", la "solemnitat" resultarà complerta.

AL CAFE DE NOVEDATS

Quan Madrit vejis que puja 'l ps..
posa las tevas á remullá.

A alguns els ha sorprés molt qu'
en l' acte de la inauguració de la
lápid a que deede 'l passat diumenge
dona nom á la plassa de Lesseps hi
assistissin tan pocs regidors.

A mí no 'm va sorprendre gens.
¿Qué volen vostés que hi anessin
á fer allí els nostres edils?
¡Una inauguració sense tiberil..
¿Que 's pensan que aquí badém?

Llegeixo:

«Avans d' ahir un tranvía atropellá
á un xicotet de non anys.

«Ahir un automóvil va trencar las
camas á un pobre sexagenari.

«Avuy un cotxe ha romput quatre
costellas á una infelís dona.»

¿Qué tal?

¡Y encare dirán de lo que 'ls russos
sufreixen á la Mandxuria!

Els russos al menos moren matant.

Nosaltres morim callant, pagant... y
veyent com el senyor Lluch vol donar
certa solemnitat al estre-
no del nou carro de las escombrarias.

El jurat calificador dels projectes
d' arreglo de Barcelona y enllás dels
pobles agregats ha donat ja el fallo.

Y sembla qu' es un extranger el
qui s' emporta el primer premi.

¿Ho han sentit, eh? ¡Un extranger!
Aixís se comensa.

Per ara ja tenim que 'ls extrangers
venen á arreglarnos las ciutats.

¡Veyám si després vindrán á ar-
reglarnos la nació!

Un altre dels projectes premiats
porta aquest curiós lema:

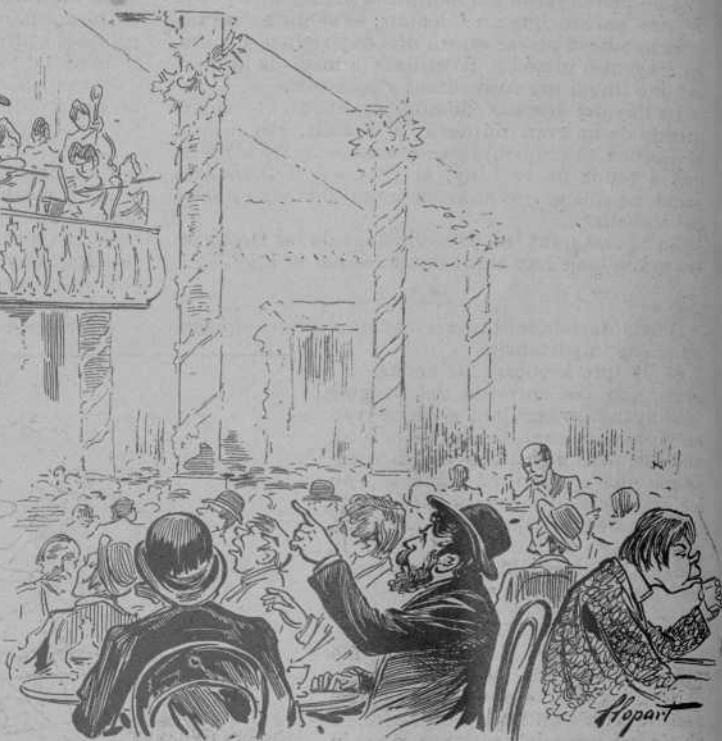
Sos peus en la escuma ..

Suposo que no s' deu referir al
Ajuntament, porque, si fos aixís,
deuria dir:

Sos peus en la galleda ..

Més aviat m' inclino á creure que
l' alusió va dirigida als peus de Bar-
celona, que realment, els té en la
escuma... cada cop que va á la Mar
Vella y s' assenta á la platja.

Fóra d' aquesta precisa ocasió, la

—¿Qué tocan aquestas noyas?
—Miri... el dos.

nostra ciutat dista molt de tenils'hi els peus en la
escuma.

Ben al contrari.

Quan plou, els té en el fanch.

Y quan nó, en la pols.

Sembla qu' en el districte municipal de Sant Martí

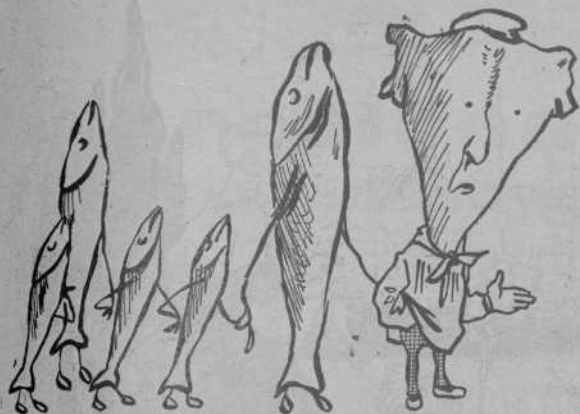
ADMINISTRACIO RURAL

—Senyor batlle, els regidors fa un' hora que l' esperan per celebrar
sessió.

—Digals que no hi puch anar, qu' estich molt ocupat... jugant al tutí.

VISITAS DE QUARESMA

—¿Cóm están l' Ou y la Truyta?
—Per ara no 'ns fa mal res.

—¿Y l' Bacallá y l' Arengada?
—A las ordres de vostés.

s' hi ha descubert un xanxullo considerable en el ram de beneficencia.

Sembla que l' arcalde n' está enterat. Y fins sembla que ha manat obrir una informació.

¡Una informació!.. Es á dir un procediment perquè, després de molt enrahonar, no 'e pugui sapiguer ré.

De totas maneras, vostés prenguin assiento y espérense. Quan la informació sigui acabada, ja 'ls avisarém.

En vista de la miseria que reyna y de la sequedat que assola els camps, el Govern ha enviat á Barcelona...

¿Qué dirían?

¿Un cargament de blat? ¿Un remat de bous? ¿Una grossa cantitat pera emprendre obras públicas?..

No, senyors: ha enviat... una comissió d' investigadors d' Hisenda.

—Veji aquest malalt, doctor: está molt débil fa días.

—¿Débil? Ja l' arreglarém.

—¿Qué li donará?

—Sangrías.

En un tribunal:

—Acusat—diu el president.—Tinch el gust de saludarlo... Ja l' reconech, ja l' reconech...

—L' acusat.—Ho crech molt bé que 'm reconeix: no tothom té la sort que té vosté d' engreixarse de aquest modo, desde l' última vegada que 'ns varem veure.

EPIGRAMAS

A un borrarxo li preguntan:

—¿Quín' hora es? ¿Es la una ara?

Y aquest rondinant contesta:

—No sé si es la una... ó l' altra.

—¿Qué s' ha fet de la Maria?

—Serveia á un tal senyor Plá.

—Si crech que la despatxá porque per res li servia...

—¿Per qué no 't cassas, Ramón?

¿Que tens por de pendre mal?

—Tu ho endavinas... com que m' han de tirar trona avall.

—No es tan lluny com dius la Rus-

(deya un noyet de vuyt anys [sia, al seu pare). Ara l' he vista que anava á dalt de caball.

—¿Sent dijous sant, Vilagut,

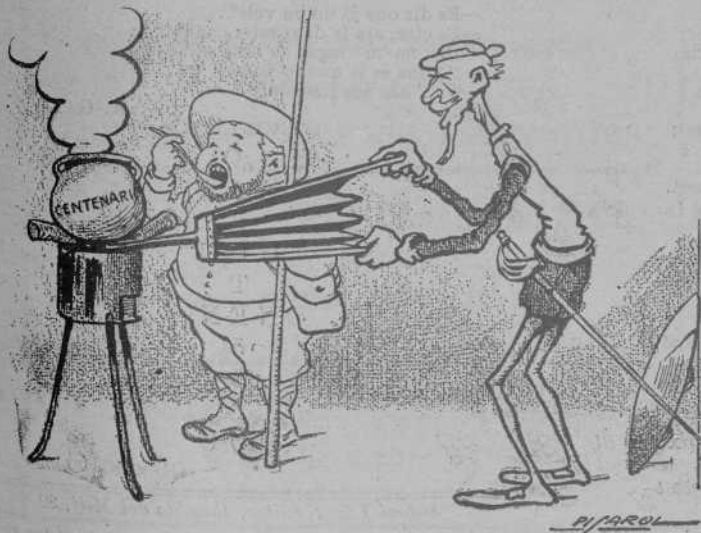
traballas?.. Si en aquest día Deu es mort...

—¡Mort!.. No ho sabía...

Puch dir que primé he sabut la mort que la malaltia.

J. MORET DE GRACIA

ELS HEROES DE LA FESTA

—¿Qué tal, Sanxo?

—¡Deu n' hi doret! Sospito que quan será cuyt, no anirà del tot malament.

QUENTOS

Un distret, que s'olvida de tot fins dels fets que més hauria de recordar, troba a un amic, que fa cosa de quinze dies que va perdre al seu pare.

Al distret li ha de constar molt bé la defunció tota vegada que va assistir al enterro del difunt, lo qual no obsta perquè al veure'l y després de cambiats els compliments de rúbrica, li preguntí:

—¿Y qué tal el teu papá?

Un moviment de assombro del interpelat li retorna la memoria de repent, y no volent donarse per venut, arregla la frase en la següent forma:

—¿Y qué tal el teu papá?...¿Continúa mort, veritat?

En una tertulia de cassino.

Un jove de la goma, que ha fet tronar y ploure, se sent completament desilusionat, y diu:

—Senyors: estich resolt. Lo qu' es desd' ara renunció per sempre més al amor... y 'm caso.

—Resignemnos, noys, que ara sembla que aixó es moda: als uns els prenen el pèl, als altres els prenen el número... A nosaltres ens han pres el nom.

XARADAS

I

¿Te 'n recordas d' aquell dia
Dos-quart bella, en que jo 't deya
que no sabia 'l que 'm feya
que per ta hi-quart me moria?

¿Te 'n recordas que al tornar
á hi-segona de passeig
al costat d' aquell safreig
un petó 't vareig donar?

Per quart-quart coincidencia,
ens va sorprendre ta mare
contanho al punt á ton pare,
quí va perdre la paciencia,
despedintme en 'quell moment;
ja may més ens hem parlat,
tú ets tot, y jo soch casat,
del que 'n tinch gran sentiment.

SAMUEL GRAN & IRURUETA

II

ACCIDENT DEL TRABALL

—¿Que t' has fet mal á la tres,
Total?

—Sí.

—¡L' hem feta bona!..

No t' espantis, no ha estat res...
Si has perdut fins l' hu-segona.

¿Com t' ho has fet?

—Ab els telés.

ALI-FÓIX, el Vell

ANAGRAMA

Fa uns quants dies qu' he total
que la noya de 'n Bernat,
(la promesa de 'n Marsal)
sembla que tot s' ha tornat.

F. VIRGILI R.

TRENCA-CLOSCAS

J. LLATAS

SOLTÉ

Formar ab aquestas lletas degudament combinadas
el títul de una funció francesa, traduhida al catalá.

CHOPS

CONVERSA

—Es dir que ja no 'm vols?..
—Es clar, ara ja deus estar content...
—¡Be, no 'm vingas ab brochs!
—¿Quina es la que tu vols?..
—Tu l' has anomenada.

A. GAYA

GEROGLÍFICH

¿Q
A A A
P
U U U
T
N E N
5
3
P
U U U

RAMÓN FELEZ

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

2.ª serie—30 céntimos—1.er cuaderno
Barcelona á la vista

ALBUM DE FOTOGRAFÍAS DE LA CAPITAL DE CATALUÑA

Açaba de ponerse á la venta el

30
céntimos
 Provincias, 35

1.er cuaderno

30
céntimos
 Provincias, 35

EN PRENSA EL

2.º cuaderno de

BARCELONA Á LA VISTA

J. PUIG Y FERRETER

LA DAMA ALEGRA

Ptas. 2

GUY DE MAUPASSANT

Las hermanas Rondoli

Un tomo en 8.º, Ptas. 3'50

GUIMERA

POESIAS

Ptas. 4

COLECCION DIAMANTE (edición López)

TOMO 93

MUJERES DE PARÍS

Ptas. 0'50

Próximamente aparecerán de esta importante colección

los tomos 94 y 95

Obras menores de Cervantes

Montserrat á la vista

GUÍA-ALBUM

DE LA FAMOSA MONTAÑA CATALANA

Ptas. 2

LA CIUDAD DE BARCELONA

* GUÍA LOP *

ITINERARIOS PRÁCTICOS — Ptas. 2

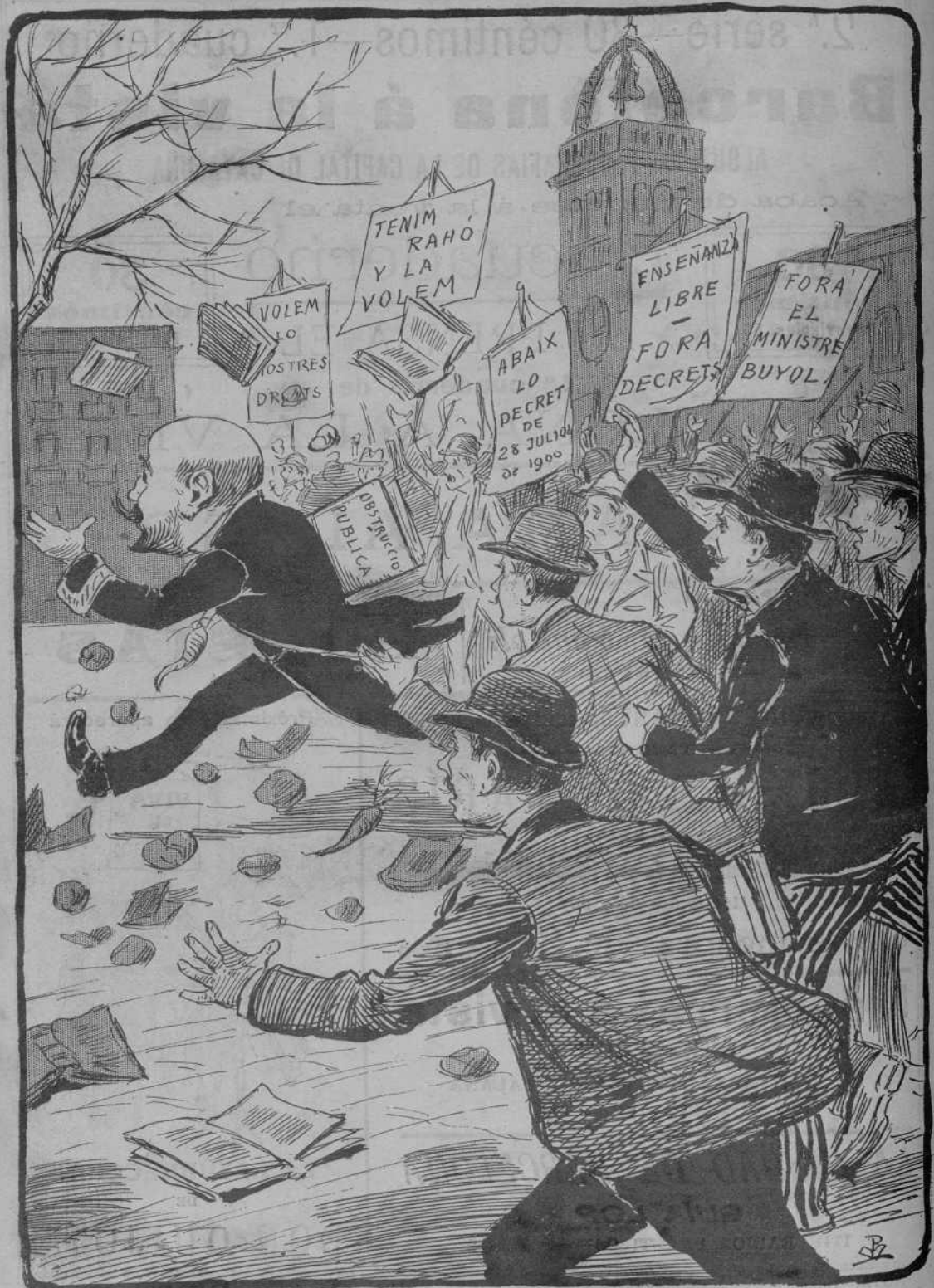
Próximamente aparecerá

LA RESURRECCION
 DE
DON QUIJOTE

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en llibransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports, No responém d'extravios, si no 's remet ademés un ral pera certícat. Als corresponals se 'ls otorgan rebaixas.

REVOLUCIO ESTUDIANTIL

Quan las rahons no serveixen
y l'abús es evident,

un plat de tronxos y pitos
no hi sol anar malament.